

МЕТОДИЧЕСКИ ПОДХОДИ ПРИ ОПРЕДЕЛЯНЕТО НА СЧЕТОВОДНАТА ОЦЕНКА НА МАТЕРИАЛНИТЕ ЗАПАСИ

Доц. д-р **Валентина Станева**
 ВТУ „Тодор Каблешков“
 e-mail: valiastaneva@abv.bg

Ключови думи:	Резюме
<p>Счетоводна оценка</p> <p>Методи на потребление на материални запаси</p> <p>Счетоводни приблизителни оценки</p> <p>Оценки с приближение</p> <p>JEL: M41</p>	<p>Една от съвременните проблематики в счетоводната теория и практика е определянето на обоснована счетоводна оценка на материалните запаси в предприятията от нефинансовия сектор. В зависимост от избраната счетоводна база (т.е. прилагането на международни или национални счетоводни стандарти) се прилагат различни методически подходи при определяне на счетоводната оценка на материалните запаси.</p> <p>Чрез изследване на спецификите при счетоводното интерпретиране на процесите по придобиване и потребление на материалните запаси се акцентира върху подходите и методите за определяне на тяхната себестойност или оценка на тяхното изразходване.</p> <p>В изследването е открояна разликата между понятията „цена на придобиване“, използвано в Концептуалната рамка за финансово отчитане на Съвета за международни счетоводни стандарти (от 2010 г.), и „себестойност“ съгласно Международен счетоводен стандарт 2 Материални запаси.</p> <p>Предприятието от нефинансовия сектор има ограничения в прилагането на различни методи за изписване на разходите за материални запаси със сходна същност и употреба. Въпреки това е възможно да има такива материални запаси, които да са с различна природа и начин на употреба. Тогава е възможно да се използват и повече от един метод за остойносттаване на разхода на материални запаси.</p> <p>Изведена е необходимостта от приблизително оценяване на негодността на материалните запаси. Естествената фира е определена като счетоводна приблизителна оценка за конкретното предприятие от нефинансовия сектор.</p>

Новият Закон за счетоводството в Република България¹ е част от процеса за хармонизиране на националното счетоводно законодателство с приложимото в Европейския съюз, като чрез него се транспонират изискванията на Директива 2013/34/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. Наред с усъвършенстването на счетоводното законодателство се търси адекватна съразмерност на административната тежест спрямо ползите, които ще придобият малките и средни предприятия от общността. Процесът на промяна в националните законодателства винаги се съпътства с трудности при практическата интерпретация на различни счетоводни проблеми, свързани с разминаването между наличните теоретични постановки и новото им нормативно регулиране.

Като съвременен предизвикателство в счетоводната теория и практика се определя прилагането на добре обосновани счетоводни оценки на потреблението на материалните запаси. Известни като „най-големия инвестиционен актив на производителя или продавача на стоки“², тяхното коректно оценяване е от съществено значение както за счетоводната практика, така и за последващия контрол. Има необходимост от прецизиране на понятията, свързани със счетоводната оценка на методите за потреблението на материалните запаси съгласно изискванията на избраната приложима счетоводна база – Международните счетоводни стандарти (МСС) или Националните счетоводни стандарти (НСС). Съобразяването им с последните изменения в нормативната уредба на предприятията от нефинансовия сектор определя и актуалността на настоящето изследване.

Нормативната регулация на материалните запаси, като текущи краткотрайни активи, е дадена в МСС 2 *Материални запаси* и СС 2 – *Отчитане на стоково-материалните запаси* (СМЗ). Независимо от факта, че в МСС 2 се специфицират като активи, а в СС 2 като СМЗ, те се характеризират със следните сходни особености³:

- държат се за продажба в обичайния ход на стопанската дейност на предприятието;
- намират се в процес на производство за последваща продажба;
- намират се под формата на материали или запаси, които се изразходват в производствения процес или при предоставянето на услуги.

Материалните запаси реално са:

- закупените и предназначени за продажба стоки (включително земя или друга собственост, предназначени за продажба в срок до една година);
- вложените материали в завършената продукция;
- материалите и/или запасите, предназначени да се използват в процеса на производство или намиращи се в незавършеното производство;
- материалите и/или запасите, използвани при предоставянето на услуги.

¹ В сила от 01.01.2016 г.

² Браг, С. МСФО Практическо ръководство, Издателство „Вивид Райс“, 2015, стр. 143.

³ Виж § 6 от МСС 2 *Материални запаси* и § 2 от СС 2 – *Отчитане на стоково-материалните запаси*.

С последните изменения на МСС 2⁴ се установява, че не се признават като материални запаси:

- незавършеното производство по договори за строителство⁵;
- финансови инструменти по смисъла на МСС 32 *Финансови инструменти* и МСФО 9 *Финансови инструменти* (след последното изменение с Регламент (ЕО) 2016/2067);
- биологични активи, свързани със земеделска дейност и земеделска продукция в момента на прибиране на реколтата съгласно изискванията на МСС 41 *Земеделие*.

Според МСС 2 счетоводна оценка на материални запаси не се прилага и по отношение на активи, държани от:

- производители на земеделска и горска продукция, земеделски продукти след прибиране на реколтата, минерали и минерални продукти;
- стокови брокери (търговци).

Същото разбиране за прилагане на изключения от определението за обхвата на материалните запаси се открива и в СС 2.

Съгласно изискванията на МСС 2 материалните запаси счетоводно се оценяват и записват при тяхното придобиване или възникване по по-ниската оценка от себестойността или нетната реализуема стойност. Себестойността на материалните запаси се определя от сумата на всички разходи по закупуването, преработката или други разходи, направени във връзка с доставянето им до тяхното настоящо местоположение и състояние.

В табличен вид себестойността на материалните запаси може да бъде представена в следната структурна последователност, видно от таблица 1.

Таблица 1. Себестойност на материалните запаси по МСС 2

Себестойност на материалните запаси		
Разходи за закупуване	Покупка цена	
	Митни сборове	
	Други данъци	
	Транспортни разходи	
Разходи за преработка	Разходи за пряк труд	Постоянни разходи
	Непреки разходи	
		Други разходи
Разходи за проектиране на продукти за клиент		

⁴ Регламент (ЕО) № 2016/2067, ОВ L 232, 22.11.2016.

⁵ Виж МСС 11 *Договори за строителство*.

Съгласно изискванията на СС 2 стоково-материалните запаси счетоводно се оценяват и записват при тяхното придобиване или възникване по по-ниската оценка от **доставната** и нетната реализуема стойност, като разликата се отчита като други текущи разходи за дейността. Доставната стойност (историческата цена) на СМЗ се определя като сумата от всички разходи по закупуването, преработката или други разходи, направени във връзка с доставянето им до тяхното настоящо местоположение и състояние. В табличен вид доставната стойност на материалните запаси може да бъде представена в следната структурна последователност, видно от таблица 2.

Таблица 2. Доставна стойност на СМЗ по СС 2

Доставна стойност на стоково-материалните запаси		
Разходи за закупуване	Покупка цена	Забележка: <i>Търговската отстъпка, рабатът и други подобни компоненти се приспадат при определяне на разходите по закупуване</i>
	Вносни мита и такси	
	Невъзстановими данъци и акцизи	
	Разходи по доставка	
	Други разходи	
Разходи за преработка	Разходи за пряк труд	
	Непреки разходи	Постоянни разходи
		Променливи разходи
Други разходи	Непроизводствени общи разходи	
	Разходи за проектиране на продукти за клиент	

В себестойността на материалните запаси по МСС 2 и СС 2 при предоставяне на услуги се включват разходите за персонала, участващ в предоставянето на услугата, както и тази пропорционална част от общите разходи, относима към съответната услуга. По МСС 2 надценката и онази част от общите разходи, която не е свързана със съответната услуга, не се включват в себестойността, а се признават като разходи за периода, в който са възникнали. Като примери за разходи, изключвани от себестойността на материалните запаси и признавани като разходи за периода, в който те са възникнали, са:

- бракуваните материални запаси над установения норматив, както и вложеният за тях труд или други производствени разходи;
- складовите разходи, освен ако не са част от технологията на производствения процес;

- административните разходи, които нямат отношение към доставката на материалните запаси и тяхната преработка;
- разходите за продажба.

Различието между МСС 2 и СС 2 при предоставяне на услуги се състои в частта на изключването от себестойността на предоставените услуги, като за:

- труд и други разходи, свързани с продажби и с общ административен персонал,
- финансови и извънредни разходи.

Тези разходи се отчитат като текущи в периода, в който са направени.

В актуалния вариант на Концептуална рамка за финансово отчитане на Съвета за Международни счетоводни стандарти (от 2010 г.) се откроява разминаване в разбирането за използвана база за оценяване спрямо описаната в МСС 2. В т. 4.56 на Концептуалната рамка се дава за пример разбирането, че материалните запаси се отчитат по по-ниската от цената на придобиване и нетната реализуема стойност, което се разминава с определението, дадено в § 9 на МСС 2. Там изрично се определя, че „Материалните запаси се оценяват по по-ниската от себестойността и нетната реализуема стойност“. Видно от данните в таблица 1 цената на придобиване е част от себестойността на материалните запаси, което разминаване следва да бъде отстранено при следваща редакция на Концептуалната рамка за финансово отчитане (2010).

По дефиниция нетната реализуема стойност е предполагаемата продажна цена в нормалния ход на стопанската дейност минус приблизително оценените разходи за завършване на производствения цикъл и тези, които са необходими за осъществяване на продажбата⁶. Справедливата стойност е цената за продажба на материалния запас при обичайна сделка между пазарни участници към датата на оценяване.

При сравнение между понятията за нетна реализуема стойност и справедлива стойност на материалните запаси могат да се открият следните разлики:

- нетната реализуема стойност е специфична за конкретното предприятие стойност с характер на оценка с приближение, която се определя по решение на ръководството на предприятието;
- справедливата стойност се оценява на базата на пазарни критерии, а не според спецификата на отделното предприятие, защото оценката по справедлива стойност се формира в резултат на търсенето и предлагането при обичайна сделка между участници на пазара при актуални пазарни условия;
- при определянето на счетоводна оценка по справедлива стойност на материални запаси е възможно да се използва информация от други пазарни сделки;

⁶ Виж § 6 от МСС 2 *Материални запаси*.

- при липса на информация от други пазарни сделки следва да се отчита фактът, че справедливата стойност на материалните запаси може да се основава на допускания на евентуални пазарни участници, като следва да се държи сметка и за евентуални рискови отклонения на тази цена, породени от спекулации;
- „нетната реализуема стойност на материалните запаси може да не е равна на справедливата стойност минус разходите за продажба“⁷.

В Концептуалната рамка за финансово отчитане на СМСС от 2010 г. оценяването е представено като процес за определяне на паричните суми, по които да се признават обектите на текущото счетоводно отчитане и на елементите на финансовите отчети. Оценяването включва избор на оценъчна база поотделно или в различни комбинации, в зависимост от конкретните изисквания на счетоводните стандарти, съобразени с влиянието на различни фактори за създаване на актуална и достоверна счетоводна информация за нуждите на потребителите.

Счетоводните оценъчни бази по своята същност не са конкретна счетоводна оценка, а комбинация от признаци или критерии, описващи онези счетоводни оценки, които се използват при прилагането на съответната оценъчна база. От концептуална гледна точка в МСС не се предлага единна концепция за оценъчна база. Във всеки МСС се дава дефиниция и начин за оценяване на обекта на отчитане, което не изключва възможността да се смесват счетоводните модели (историческа цена или справедлива стойност) в зависимост от прилаганата оценъчна база.

Всяка оценъчна база предполага използването на конкретни счетоводни оценки, прилагани с оглед на целите, които се поставят за счетоводно отчитане. Това са базите – хронологична (историческа) цена, текуща стойност, реализуемата стойност, сегашната стойност/стойността в употреба/икономическа стойност и възстановима стойност. От гледна точка на конкретното им проявление и състав видовете счетоводни оценки са цена на придобиване, себестойност, справедлива стойност, възстановима стойност, нетна реализуема стойност, стойност в употреба, балансова стойност, текуща стойност и сегашна стойност. От изброените по-горе счетоводни оценки първите две – цена на придобиване и себестойност, са с характера на точна счетоводна оценка, базирана на действителни и надлежно документиранни стопански факти. Останалите покриват някои от характеристиките на счетоводна приблизителна оценка, но всъщност са оценка с приближение заради използването на приближения при тяхното изготвяне, което понякога е свързано и с необходимост от периодично или случайно преразглеждане на стойността им с цел намаляване на несигурността и повишаване на достоверността им при различните икономически условия.

От счетоводна гледна точка за оценка на материалните запаси се използва оценъчна база „Реализуема стойност“, където оценките са:

⁷ За научна прецизност следва да се отбележи, че има логическо несъответствие между определението за нетна реализируема стойност и постановката в чл. 7, изречение последно в МСС 2 *Материални запаси* (не се отчитат разходите за завършване на производствения цикъл).

- оценка по реализуема стойност – това са получените пари в момента на продажба на даден актив;
- оценка по нетна реализуема/продажна стойност – това е предполагаемата продажна цена в нормалния ход на стопанската дейност, намалена с очакваните разходи за завършване на производствения цикъл, които са необходими за осъществяване на продажбата. Това е и дефиницията, използвана в МСС 2 *Материални запаси*⁸ и СС 2 – *Отчитане на стоково-материалните запаси*.

Логиката на последното определение води до следните изводи:

- активите (в частност материалните запаси) не трябва да се отчитат по суми, които превишават нетната реализуема стойност;
- всеки спад на стойността в даден период следва да се отчете в резултатите от дейността за същия период, за да се постигне съпоставимост с приходите за текущия период.

За отчитане на потреблението на материални запаси в съответствие с изискванията на МСС 2 се прилагат три препоръчителни метода за изписване на себестойността:

- метод за конкретната идентификация (метод на конкретно определена стойност);
- метод „първа входяща – първа изходяща” стойност (FIFO);
- метод „средно претеглена стойност”.

Ако предприятието от нефинансовия сектор използва като счетоводна база НСС, когато няма условия за прилагане на препоръчителните методи, които са идентични при МСС 2 и СС 2, националният стандарт допуска използването на алтернативен метод „последна входяща – първа изходяща“ стойност (LIFO).

Методът за конкретна идентификация на себестойността се свързва с разходите за материалните запаси, които обикновено не са взаимнозаменяеми и са предназначени за конкретни проекти. Това са конкретни разходи, свързани с определени позиции материални запаси, независимо дали са закупени или произведени от предприятието. Този метод не се препоръчва за използване при голям брой позиции материални запаси, които могат да са взаимнозаменяеми.

Когато е неприложим първият метод, се използват другите два метода – „първа входяща – първа изходяща“ (FIFO) или по средно претеглена стойност. Всяко предприятие следва да прилага едни и същи методи за определяне на разходите за всички материални запаси със сходна същност и употреба. За материалните запаси с различна същност и употреба могат да бъдат оправдани различни методи за изписване на себестойността, което се отбелязва в счетоводната политика на предприятието. При метода „средно претеглена стойност“ разходите за всяка позиция се определят от средно претеглената себестойност на сходните позиции в началото на периода и себестойността на сходните позиции, закупени или произведени през отчетния период.

⁸ Виж § 6 от МСС 2 *Материални запаси*.

Изчисляването се извършва периодично или при постъпване на всяка следваща доставка в зависимост от условията, установени в предприятието.

При определянето на счетоводната оценка на материалните запаси във връзка с използването на методите за изписване на тяхната себестойност са възможни неточни интерпретации при разграничаването на категориите счетоводна политика и счетоводна приблизителна оценка. Безспорно е, че методите за изписване на себестойността на материалните запаси са част от прилаганата счетоводна политика в предприятието. Те са управленски предположения за потока на разходите. От друга страна, избраните методи за оценка на материалните запаси изрично се посочват в счетоводната политика на предприятието. Предприятието е ограничено от прилагането на различни методи за изписване на разходи за материални запаси със сходна същност и употреба, но когато материалните запаси са с различна природа и начин на употреба, тогава е възможно да се използват и повече от един метод за остойностяване на разхода за тяхното потребление. Ако има необходимост от промяна в прилагания метод, тази промяна следва да бъде обоснована като промяна в счетоводна политика в съответствие с критериите на МСС 8, свързани с промяна в счетоводна база.

Принципно промяна в счетоводната политика означава, че отчитащото се предприятие е разменило прилагането на един счетоводен принцип с друг. Например промяната при остойностяването на изразходваното на материалните запаси от метода „първа входяща – първа изходяща” на „средно претеглена цена” се третира като промяна в счетоводна политика. Промяната в счетоводната политика може да засегне сравнителна информация в последователни отчетни периоди, защото се прави сравнение между предходни отчетни периоди и отчета за текущия период. Всичко това е възможно, ако са налице условия за практическа приложимост на изчислението с обратна сила. Не се третира като промяна в счетоводната политика приемането на счетоводна политика за събития, каквито до този момент не е имало или по същество са били различни и с възникването им трябва да се възприеме някакъв модел за тях. Това вече е разширяване на обхвата на счетоводната политика, съобразена с нововъзникналите потребности и факти.

В същото време следва да се отчита, че на приблизително оценяване подлежи негодността на материалните запаси (§ 32, б. „б“ от МСС 8). Тази негодност най-често се определя по пътя на натрупания опит от тяхното използване, като в същото време зависи и от наличните условия за тяхното съхранение според изискванията на производителите. Естествената фира е количествено намаление на теглото и обема на материалните запаси при съхраняване, продажба, подготовка за продажба, разпределяне и транспорт, както и вследствие на изпаряване, изветряване, изсушаване, размерване, разпиляване и изтичане при условия на правилно и добросъвестно манипулиране с тях. Когато има разваляне или бракуване, тази негодност на материалните запаси не се счита за естествена фира. Тя е счетоводна приблизителна оценка на негодността на материалните запаси, която оценка следва да бъде много добре обоснована с протичащите в предприятието производствени процеси, включително и при съхранение на материалните запаси. Естествената фира е нормативно установена норма, свързана с контрола върху отчетническата

дейност, докато негодността е счетоводна приблизителна оценка, която се извършва по решение на ръководството на предприятието.

В края на отчетния период материалните запаси подлежат на обезценка, ако към 31 декември тяхната отчетна стойност е по-ниска от нетната им реализуема цена. До обезценка е възможно да се стигне, когато предприятието задържа материални запаси със забавена обращаемост по една или друга причина. Като резултат вложените в покупката на материални запаси средства не могат да бъдат възстановени най-малко в първоначалния им размер. Ако са налице нормални производствено-търговски и финансово-икономически условия, трудно ще се стигне до обезценка на материалните запаси, защото се предполага тяхната оптимална обращаемост. Въпреки всичко това при наличието на признаци за подобни случаи се налага коригирането на стойността им до тяхната нетна реализуема цена. Материалните запаси се изследват поотделно, като се сравнява отчетната им стойност с достоверно установената нетна продажна цена към 31 декември.

Обезценката на материалните запаси се отчита като текущ разход за обезценка в рамките на отчетната година. Теоретично е възможно обезценката на материалните запаси да бъде възстановена през следващия отчетен период, като това може да стане, ако преоцененият вид материални запаси все още е на склад в предприятието. При такива случаи се налага възстановяването на обезценката да се отрази като намаление на разходите за обезценка за периода на проявлението ѝ. Коректното счетоводно представяне изисква не да се отчете приход, тъй като такъв не се създава, а да се коригира начисленият вече разход в посока намаление. За нуждите на аналитичното отчитане на материалните запаси и на данъчното облагане е целесъобразно при начисляването на обезценките да се използва корективна сметка към сметката на материалните запаси, която може да бъде именувана Обезценки на материални запаси. Особеност е, че има ограничение в приходите от обезценка на материални запаси, които се лимитират от първоначалната отчетна стойност, спрямо която са приложени техники за обезценка. Ако към момента на проверка за обезценка по нетна реализуема стойност нямаме извършена обезценка на материалните запаси, то и МСС 2, и СС 2 изключват прилагането на доценка спрямо такива активи. В този случай не се формира приход от преценка, което е в пълно съответствие с икономическата същност на преоценките – да се защити икономическият интерес на предприятието от евентуални негативни ценови влияния. В противен случай има опасност от формиране на нереални приходи, които могат да изкривят финансовия резултат на предприятието.

Когато сме имали обезценка на МЗ/СМЗ, при подобряване на икономическите условия за стопанска дейност, нетната реализуема стойност се повишава спрямо отчетната. Разликата между двете стойности се отчита като приходи от преценка на МЗ/СМЗ, но до размера на натрупаната обезценка, без да се надвишава този размер. Получената положителна разлика до размера на обезценката се отчита като увеличение на стойността на съответните стоково-материални запаси и като други текущи приходи. Превишението на нетната реализуема стойност над първоначалната отчетна стойност на МЗ/СМЗ не се отчита като приход. Същото се реализира като приход в нормалния ход на

стопанската дейност на предприятието при продажбата на актива или използването му при оказване на услуги.

В заключение може да се обобщи, че счетоводната оценка на материалните запаси се основава на необходимостта от достоверно представяне на счетоводната информация за финансовото и имуществено състояние на предприятието от нефинансовия сектор. След направения анализ се установи, че проявлението на нетната реализуема стойност при първоначалната оценка на материалните запаси е с характер на оценка с приближение. Същият извод се отнася и за негодността на материалните запаси. Последните задължително се проверяват за обезценка в края на отчетния период, което не е в икономическата природа на проявление на счетоводните приблизителни оценки. Счетоводните приблизителни оценки имат своето място във финансовите отчети на предприятията и имат различна икономическа интерпретация спрямо себестойността, справедливата стойност и нетната реализуема стойност, по която се оценяват материалните запаси. Проявлението както на справедливата стойност, така и на нетната реализуема стойност не се припокрива с проявлението на счетоводните приблизителни оценки.

Представеният анализ на счетоводните понятия в настоящото изследване не изчерпва темата за прилагане на счетоводните оценки на материалните запаси (стоково-материалните запаси). Спазването на специфичните изисквания на приложимите счетоводни стандарти и изискването за тяхното писмено оповестяване в счетоводната политика е гаранция за осигуряване на достоверността на финансовите отчети на предприятията от нефинансовия сектор.

Библиографска справка:

1. Браг, С. МСФО Практическо ръководство, Издателство „Вивид Райс“, 2015, ISBN 978-619-7234-03-9.

2. Директива 2013/34/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. относно годишните финансови отчети, консолидираните финансови отчети и свързаните доклади на някои видове предприятия и за изменение на Директива 2006/43/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директиви 78/660/ЕИО и 83/349/ЕИО на Съвета (ОВ, L 182/19 от 29 юни 2013 г.), изменена с Директива 2014/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2014 г. за изменение на Директива 2013/34/ЕС по отношение на оповестяването на нефинансова информация и на информация за многообразието от страна на някои големи предприятия и групи (ОВ, L 330/1 от 15 ноември 2014 г.).

3. Закон за счетоводството, обн., ДВ, бр. 95/08.12.2015 г., посл. изм. и доп., ДВ, бр. 97/05.12.2017 г.

4. Международни счетоводни стандарти, приети с Регламент (ЕО) № 1126/2008 на Комисията от 3 ноември 2008 година, публикувани в Официален

вестник на Европейския съюз, бр. L 320/29.11.2008 г., посл. изм., бр. L 323/29.11.2016 г.

5. Национални счетоводни стандарти, обн., ДВ, бр. 30/2005г., посл. изм., ДВ, бр. 3/2016 г.

6. Staneva, V. (2016). Accounting estimate knowledge applicability in the setting of accounting bases. Tenth International Scientific Conference THE POWER OF KNOWLEDGE. Agia Triada, Greece. Vol. 14.2., p. 474-478.

METHODOLOGICAL APPROACHES IN DETERMINING OF THE ACCOUNTING ASSESSMENT OF THE INVENTORIES

Assoc. Prof. Valentina Staneva, PhD

Todor Kableshkov University of Transport – Sofia

Key words:	Summary
Accounting valuation	<p>One of the contemporary issues in accounting theory and practice is the determination of a reasonable accounting estimate of inventories in non-financial corporations. Depending on the chosen accounting basis (i.e. the application of international or national accounting standards), different methodological approaches are applied in determining the accounting valuation of inventories.</p> <p>By examining the specifics in the accounting interpretation of the processes of acquiring and consuming the inventories, emphasis is placed on the approaches and the methods for determining their cost price or estimating of their consumption.</p> <p>The study highlights the difference between the concepts of "acquisition price" used in the International Accounting Standards Board's Financial Reporting Framework (2010) and "cost price" according to International Accounting Standard 2 Inventories.</p> <p>The enterprise from the non-financial sector has limitations in the application of different methods for writing off inventory costs with similar nature and use. However, there may be such inventories, which are different in nature and method of use. Then it is possible to use more than one valuation method for inventory costs.</p> <p>The need for an estimate evaluation of the obsolescence of inventories has been highlighted. Natural wastage is defined as an accounting estimate for the particular non-financial sector enterprise.</p>
Methods of consumption of inventories	
Accounting estimates	
Estimates with approximation	
JEL: M41	